

pesma za svaki dan

Uspomeni na T. S. Eliota

I
 Jer davno je znano, znano je meni
 lice koje tinja u mojim vratima
 gde zvezda brujne
 strune se zimljivo pojavljuju
 daska mu iskrojena oko pluća
 i dobro je to za radanje i smrt
 sve je to poznato meni.
 Na sveže zalivenom čilimu
 zvonko kao neko
 ko blistav stiže na cilj
 o klinove slikam devojke
 i dalje do noževa.
 Besprekorno saučešće kao gledalište
 koje belo prhne
 ka jednom telu instrumenti u svež buket
 putuju
 da im se pridružim ili
 i nadalje opsedam bronzanu lampu
 koja se propinje u čaši.
 Kao da sobom nosi jek staklenih
 vetrobrana
 i zvona, lice mu opliču
 mnoge prozirne ruke i noge
 na zelenoj stolici čekaju mu zubi.
 Odspava
 oko boka popustivši mesec
 tiho kao što vrata kruže
 i zidovi isećeni hitrim makazama
 ispod trepavica fine čipke veze.
 Sam kao vinoplavi prsti
 kako da započnem.
 Okrećem.
 Svetla spiralna žičana bila lenjo se
 otkrivši,
 moje rožnato lice, neko penušanje.
 Devojke zatvorene oko mene
 prezimiše u jednom ogledalu
 sad skaču na noge ali već mrtve
 začudene borovnice.

II

Kišu
 tako ulazi junak u dvoranu
 pod rebrom mu ptica hrće
 i ne pogleda me
 pobledi, biku nalikuje.
 Joj čista li su
 mojih bokova očupana krila
 rumeno se otvaraju nad njim.
 Ko ranjava drveće u zoru
 od kiše postelja otiče
 tako reče
 klavir pajalicom
 tanjur drugim nečim
 a potom
 nakon svakog obroka
 joj izbriše li Persove stihove
 govori de

s ovim tekstovima ništa započeti
 kako me obлизне, na njegovim mlečnim
 kapima
 u podne sam predeo ili puding.

To je taj dan
 pena ga dirkama bacu
 to je njegovo promlačno rzanje
 sa svih strana zauzdano more.
 Ja ēu i tako sleteti niže
 da šijem platno šareno-slanom rukom
 oko njegovog dimljivog vrata.
 Nad dvoje
 ja osvrnuću se
 da ga moja utroba ispljune
 imam dovoljno vremena.
 Tako već junaci prolaze.
 Bezuman moljac oko moje glave.

III

Sada se cvetovi odvezuju
 brz je i jednostavan rez
 sklapaju se polja
 iz kostiju niče zeljasti zrak
 cedi grožđani ukus vratova
 i biće onih koji će tiho s nožem leći.
 Ne voli nož da pada
 čutke ga šiblje gada.

Podosmo ti i ja
 kad reke nam okupaše oči da zapene
 i nasapunaše do zvezdanog sjaja
 naše bi tragove uzalud tražili
 zora ne miriše
 devojka je pili iz blata povijena.

Iza rešetaka
 planeta u groznicu raspeta na točak.
 Još se osvrne.
 Dosadio mi nakit smrti.
 Nosiću svoje kosti u limenoj kutiji.
 Telo mi je grobnica trešanja.
 Verujem da se u drvo smračujem.

1963.

S mađarskog prevela
 Judita Šalgo

do sarkazma i napred

ZATVORIO SAM OČI DA BIH
 OBZRIVIJE KORAČAO.

SLOMIĆEMO VRAT
 AKO BUDEMO IŠLI NAPRED,
 GLEDAJUĆI UNAZAD.

IMAMO SVA PRAVA, SAMO DA
 NAM JOŠ DOZVOLE
 I HRABROST.

RADUJTE SE! OPASNO JE BITI
 NEZADOVOLJAN.

SLABO LETI PTICA KOJOJ
 JE LEPO NA ZEMLJI.

ISTINA UVEK ISPLIVA
 NA POVRŠINU, ALI JE VODA
 NOSI KUDA ONA HOĆE.

U MODERNOM ZATVORU IMAŠ
 OSEĆAJ DA SI SLOBODAN.

LET JE NAJČVRŠCI OSLONAC.